

ÖNEMİNE BİNAEN ESKİ BİR BAYRAM YAZIM

Annem- babam, kayın pederim, kayın validem sağ iken evimde bayram yapmayı çok isterdim. Tabi onlar sağ olduğu için mecburen büyüklerimize gitmek zorunda kılıyorduk. Bir bayramda her ikisine de gitmedik. Üzüldüğünü söylemişlerdi de ben pek üzerinde durmamıştım. Bu Ramazan bayramı dolayısıyla uzakta oturan oğlum, güzel gelinimi ve yakışıklı torunumu bayrama beklerken oğlum, sağlıkçı olması nedeniyle bayramda icapçı olduğundan gelemeyeceğini telefonla bildirince hanımım ve ben hiçbir şey söylemeden birbirimize bakakaldık. Birbirimizin o anda ne düşündüğümüzü dudaklarımızla değil, gözlerimizle anlaştık. Çünkü dudaklarımızın söyleyemediğini, gözler haykırıyor. Hanımım da ben de çok üzüldük. Bayrama girerken bu üzüntümüz, Arife günü saat 02.00 de zilimizin çalmasıyla son buldu. Zira kapıyı açtığımızda bir de ne görelim? Karşımızda Konya'da oturan oğlum, güzel gelinim, yakışıklı torunum Batuhan Kadir KESKİN karşımızda. En sevdiği oyuncağına kavuşan çocuk gibi o adar sevindik ki adete dünyalar bizim oldu. Amacım size bayram mutluluğumuzu anlatmak değil. Henüz bir yaşına giren torunuma göre biz bir yabancıydık. Anne – babası arasında koşturdu, durdu. Bize eyvallah bile etmedi. Ancak bayram dönüşü giderlerken bize ısınmaya başladı. Bu durum bana iki şeyi hatırlattı.

1-Yıllar önce bir bayram günü rahmetli annem ve babama bayramda gitmediğimden onların üzüntüsü aklıma geldi. Hiçbir evlat özellikle imkânı varken büyüklerini ihmal etmemeli. Çünkü bazı ihmallerin telafisi mümkün olmuyor.

2- Dini bayramlar olmasaydı herhalde dedeler, nineler en sevdiği torunları için birer yabancı olurdu.

Demek ki Allah'ın koyduğu her kuralda bir hikmet var. Bayram vesilesiyle bayramın ve yaşımın düşündüklerini ifade etmek istiyorum. Öğrenciliğimde ve gençliğimde zaman, çok yavaş geçiyordu. O zamanlar merdiven çıkıyorduk. Şimdi merdivenden indiğimiz için yıllar bir çırpıda geride kalıyor. Yaşım nerde ise üççeyreğe yaklaştı. Elektronik çağda sanki zaman daha çabuk geçiyor, insanlar daha çabuk yaşıyor. Tabi

hatıralar da yaşlanıyor. Dün bıyığı terleyen öğrencilerimi saçları ağarmış, yanında delikanlı oğlu veya kızını gördüğümde bir an duraksıyorum. Onları böyle gördüğümüzde biz onlara nasıl görünüyoruz kim bilir? Her ne kadar nezaketen “ Hocam hiç değişmemişsin” iltifatı karşısında içimiz biraz serinlese de yaşımızın ağırlığı bizim hangi yaşta olduğumuzu bize ikaz ediyor. Çünkü eskiden karşımıza çıkan insanların bir kısmı bizden büyük, bir kısmı da küçüktü. Büyüklerimiz ve yaşlılarımız mütemadiyen eksiliyor. İşte bu bayram arifesinde iki yakın mesai arkadaşım nezih, kibar, beyefendi Vasfi Yıldırım arkadaşım ile, Manisa’da “ Şeker Adnan” ismiyle maruf Adnan Başoğlu ağabeyimizi ebedi istinatgâhına tevdi ettik. Cenab-ı Hak her ikisine de mağfiretiyle muamele etsin, mekânlarını cennet eylesin.

İnsanın yaşı ilerledikçe daha önce gördüğü büyükleri ve yaşlıları azalıyor. Eskiden gördüğümüz yaşı küçük olanlar da günden güne çoğalıyor. Hal böyle olunca bayramlarda bizim aradıklarımızın sayısı hızla azalırken, bizi arayanların sayısı da hızla artıyor. Eksik olmasın, hele bu bayramda gerek telefonla, gerekse mail ve mesaj yoluyla gelen bayram tebriklerime karşılık vermede aciz kaldım. Beni arayan tüm dostlarımın ve öğrencilerimin Ramazan Bayramlarını bu yazıyla tebrik etmeyi uygun buldum. **“ Sevgili öğrencilerim ve aziz dostlarım çok teşekkür ediyorum. Ben de size, sevdiklerinizle birlikte hepimize huzur dolu dünyada kansız bayramlar idrak etmenizi Cenab-ı Haktan niyaz ediyorum.”**

Yaşlanmaktan çoğu insan korkuyor. Korkunun ecele faydası olmadığını söylemiş atalarımız. Ondandır korkup uzaklaşmak mümkün olmadığına göre onunla dost olmak lazım. Yaşlanmak demek kemale ermek demektir. Kemale ermenin getirdiği tecrübelerimizi etrafımıza aktarmak kadar güzel bir şey var mı? Bu sene kışın okullarda, üniversitelerde, ceza evlerinde verdiğim konferans sayı 388’i buldu. Çok şükür çalışmalarım yazın da cezaevlerinde devam edecek.

Bazı yaşlılarıma bakıyorum günleri, evi ile öğretmen evi arasında geçiyor. İçlerinde o kadar birikimli arkadaşlarım var ki her biri birer tecrübe kütüğü. Para ile elde edilemeyen şeylerden biri de tecrübe. Bu tecrübelerin arkadaşlarla birlikte kabre girmesini gönlüm razı olmuyor. Konferanslarımda ve seminerlerimde bilgi ve birikimlerimiz gençler

tarafından büyük bir ilgi ile dinleniyor. Gençlerin bizlerin tecrübelerine çok büyük ihtiyacı var. Arabın derdi kırmızı bapuçmuş. Benim de aklım fikrim eğitim. Bayram yazısını bıraktık yine eğitim lafı etmeye başladım.

Her bayram sabahı içimde hüznle birlikte bir coşku hâkim oluyor. Herkesin kendi hesabı doğrultusunda ya çok sevdikleri, ya da çok kızdıkları insanlar oluyor. Bayramlar sevenlerin birbirine kavuşması, kırgınların da barışması açısından gönüllerin yumuşadığı bir zaman dilimi. Bazı kindar insanlar şeytanının dürtüsü yüzünden bu bayramın ikliminden maalesef yararlanamıyor. İnsanoğlu koskoca kâinatı içine sığdırabiliyor da dargın olduğu kişiyi, kini yüzünden içine sığdıramıyor. Bu bayramda da kırgın olan iki dostumun barışmadığını öğrendim. Yüce Resulümüz “ Kin ile din ikisi bir arada bulunmaz” buyuruyor. Gönül ne için varsa işlevini yerine getirmesi gerek. Ama nedense gönül kırılınca şeytan olanca gücüyle tamirini engelliyor. Bina yapmak, dağlara tüneller açmak kolay da içimizdeki şeytanın vesvesi ve fitnesi yüzünden kırgın olduğumuz kişiye gönlümüzü açmak daha zor oluyor. Sadece bayramlarda değil, tüm yaşamımızda içimizdeki şeytanın değil de meleğimizin sesini dinlersek koskoca kâinatın sığıdığı gönlümüze dostlarımızın yanında düşmanlarımızı da sığdırabiliriz. Ve bunu başardığımız takdirde etrafımızda kin besleyeceğimiz kavga edeceğimiz kimse kalmaz.

Anne-baba-kardeşe ulaşmak ne güzelşey,
Akraba-konu-komşu buluşmak ne güzel şey,
Kutsal bayramlarda gezerek hane hane,
Sevgiyi gönüllerde palaşmak ne güzel şey.

Akraba, konu, komşu, dostlarıma ve İslam dünyasına kansız , kavgasız huzur dolu bayramlar temenni ediyorum.